

מ"ת 7722/10/22 - מדינת ישראל ע"י, (מתמחה) טליה פלדמן פרץ נגד בזזואו טאקלה

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

מ"ת 7722-10-22 מדינת ישראל נ' טאקלה (עצור/אסיר בפיקוח)
תיק חיצוני: 487930/2022

בפני	כב' השופט הבכיר, אלון אופיר
המשיבה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שמעון שימון (מתמחה) טליה פלדמן פרץ
נגד	
המבקש	בזזואו טאקלה (עצור/אסיר בפיקוח) ע"י ב"כ עו"ד עדי רידלמן

החלטה

בפני בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו של המבקש המצוי בימים אלה בסטטוס עצור בפיקוח איזוק אלקטרוני.

פרשה זו החלה עת נעצר המבקש על ידי משטרת ישראל, לאחר שלכאורה נהג רכב במצב של שכרות גבוהה וחריגה - 978 מ"ג אלכוהול במקום 50 מ"ג שהיא הכמות המכסימאלית המותרת לו כנהג חדש.

מעצרו של המבקש בא לאחר שפרק זמן קצר יחסית לפני כן, ביום 28.12.19 נהג המבקש רכב כאשר הוא תחת השפעת אלכוהול (899 מ"ג אלכוהול במקום 50 מ"ג באירוע הראשון) וגם גרם לתאונה באותה הפרשה (להלן: האירוע הראשון).

בעקבות האירוע הראשון נגזרו על המבקש ביום 29.1.20 בבית משפט השלום לתעבורה בתל-אביב, 30 ימי מאסר (בדרך של ע.ש), הוא נפסל ל-18 חודשים בפועל, והוטל עליו מאסר על תנאי (שהוא בר הפעלה בפרשה שבפני) למשך 6 חודשים.

בנסיבות המתוארות לעיל, ומאחר והמדובר ברצדויזם מובהק מסכן חיים מצידו של המבקש, הסכימו הצדדים בהינתן שאין למבקש זה עבר פלילי אחר, כי המשך מעצרו יהיה בתנאים של איזוק אלקטרוני.

לאחר שהתקבלה ביחס למבקש חוות דעת של מנהלת האיזוק, הועבר המבקש להמשך מעצר מפקח אלקטרונית, כאשר 24 שעות ביממה מפקח עליו אחד משני ערבים שאושרו.

פחות מחודש אחד בלבד חלף מיום 8.11.22 עת הורתי כהסכמת הצדדים בפני על המשך מעצרו של המבקש באיזוק, והמבקש החליט להחליף ייצוג ולהגיש בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו הנוכחי.

בבסיס טיעוני ב"כ המבקש (עו"ד עדי רידלמן) שלושה טיעונים מרכזיים:

הראשון כי פגם מהותי נפל בהליך המעצר של המבקש.

הליך זה התנהל לכאורה שלא כדין ככל שהדבר קשור לפרק הזמן שחלף מרגע עיכובו ועד לשעה בה הודיעו לו על מעצרו בפועל.

השני, כי חלף זמן ניכר מהחלטת בית המשפט להורות על מעצרו של המבקש באיזוק, ובנסיבות אלה, יש הצדקה לבחון חלופת מעצר אחרת.

השלישי, כי מעצרו של המבקש באיזוק משנה את מצבו הכלכלי של המבקש ומצבה של משפחתו לרעה עד כדי שינוי נסיבות המצדיק עיון חוזר בתנאי מעצרו.

את טיעוניה תמכה ב"כ המבקש בפסיקה רלוונטית תוך שהדגישה את הנורמטיביות של המבקש ואת עמדתה לפיה במקרים דומים ואף חמורים מפרשה זו, החליטו בתי משפט לכל היותר על מעצר בית לילי.

באי כח המדינה סברו כי אין כל הצדקה לשינוי במוסכם בין הצדדים רק בשל החלפת הייצוג של המבקש.

מעצרו באיזוק של המבקש הושג בהסכמה, ואין זה תקין לשיטת המדינה כי החלפת הייצוג תאיין את ההסכמה אליה הגיעו הצדדים.

בנוסף, טענה המדינה כי לא נפל כל פגם בהליך מעצרו של המבקש, ואין "לחשב" את זמן חקירתו כחלק מזמן עיכובו עד שהוחלט על מעצרו.

ביחס לטענת חלוף הזמן, הרי שבהתאם לפסיקה עדכנית שהציגה המדינה מול פסיקה שהציגה ב"כ המבקש, אין המדובר בחלוף זמן ניכר ובוודאי שפרמטר זה לא מתקיים כאשר בעצור בתנאים של איזוק עסקינן (להבדיל מתנאי מעצר מאחורי סורג ובריח).

ביחס לשינוי הנסיבות הכלכלי, הרי שאין כל שינוי בעוצמת הראיות כנגד המבקש ולא בעוצמת מסוכנותו. לשיטת המדינה שינוי במצב כלכלי אינו מצדיק עיון חוזר בתנאי מעצרו של אדם.

חומר החקירה המלא הועבר לעיוני ולאחר קריאתו להלן החלטתי:

בידי המדינה ראיות לכאורה באיכות טובה מאד ולפיה נהג המבקש במצב של שכרות גבוהה וחריגה עד כפי 16 מרף האלכוהול הכסימאלי שמותר היה לו לצרוך.

נתון האלכוהול של המבקש נשען על בדיקת ינשוף שבוצעה על פניו באופן תקין, המבקש עצמו הודה בחקירתו כי שתה יין ובירה במועדון הפורום טרם נהג ברכב, בבדיקת המאפיינים שלו הוא התנדד, לא הצליח ללכת לאורך קו ישר, התנהגותו הייתה רדומה ונדף מפיו ריח של אלכוהול.

המבקש גם הביע צער בחקירתו על העבירה שביצע.

לא מצאתי כל פגם (ובוודאי לא מהותי) בפער השעות בין עיכובו של המבקש לשעת מעצרו שכן הוא עבר במהלך פרק זמן זה חקירה, וגם אם היה מקום לחשב פרק זמן זה במשך העיכוב, אין המדובר בנסיבות שבפני בפגם היורד לשורש העניין כפי שטענה ב"כ המבקש עד כדי הצדקה לשינוי בתנאי מעצרו רק בשל "פגם" זה (אותו אגב לא מצאתי בהתנהלות המשטרה).

ביחס לטיעון זה של ב"כ המבקש, אני מקבל את עמדת המדינה ולפיה לא נפל כל פגם מהותי בהליכי עיכובו או מעצרו של המבקש.

ביחס לשאלת חלופי הזמן (שהיא או שינוי נסיבות יכולים להצדיק דיון בבקשה מסוג זה):

פחות מחודש אחד חלף מיום שניתנה החלטתי להעביר המבקש ממעצר מאחורי סורג ובריח למעצר בתנאים של איזוק זאת על פי הסכמת הצדדים.

ב"כ המבקש אמנם לא חזרה בה מההסכמה שניתנה, אך סברה כי חלופי הזמן או שינוי נסיבות יצדיקו שינוי בהסכמה זו.

קראתי את פסק הדין לו הפנתה ב"כ המבקש בטיעוניה (פרשה משנת 2007 - בש"פ 6845/07) וכן את פסקי הדין להם הפנתה התביעה (משנת 2019 - בש"פ 3221/19).

בכל הכבוד לעמדת ב"כ המבקש, הרי שפרק זמן של פחות מחודש בתנאים של איזוק לא יכול להיחשב כ"חלופי זמן ניכר" המצדיק עיון חוזר בבקשה מסוג זה.

ברור כי למבקש נוצר קושי אובייקטיבי במשפחתו בשל "לחץ" המפקחים שלו למצוא פתרון ליציאתם המבוקשת לעבודה תחת הצורך לפקח עליו.

נתון זה היה ידוע מראש עת הסכימה ההגנה למעבר של המבקש ממעצר ממשי למעצר בפיקוח אלקטרוני בביתו.

אין אני סבור כי חלופי הזמן הקצר שחלף מצדיק עיון מחדש בהסכמת הצדדים.

ביחס לשינוי הנסיבות הכלכליות, הרי שכל מעצר, בין אם מאחורי סורג ובריח ובין אם באיזוק, וכך גם מעצר בית מלא, מייצר קושי כלכלי אותו הביא עליו המבקש בעצמו במו התנהגותו עת בחר לכאורה לשתות שוב אלכוהול בכמות גדולה ולאחר מכן גם נהג לכאורה ברכב כאשר מאסר מותנה בר הפעלה תלוי כנגדו.

מי יתקע כי אירוע שלישי מסוג זה לא יתרחש אם וכאשר יוסר הפיקוח האלקטרוני המוקפד מהמבקש?

שונה מצבו של אדם המבצע עבירה כאשר הוא צלול ויכול להפעיל עכבות לעצמו, ממי שבוחר פעם אחר פעם לצרוך אלכוהול בכמויות שלא נתפסות ולאחר מכן גם נוהג ברכב אגב סיכון חיי אדם.

אדם אשר נוטל חומרים משני תודעה, מציב את בית המשפט במצב בו היכולת לסמוך עליו היא מינימאלית, קל וחומר כאשר רק בסוף שנת 2019 ביצע בדיוק את אותה העבירה וגם גרם לתאונת דרכים (ראה בעניין זה את **החלטת בית המשפט העליון בבש"פ 7128/10 טל מור נגד מדינת ישראל המדברת בעד עצמה**).

מסוכנותו של מבקש זה נלמדת לא רק מרף האלכוהול הלכאורי בו היה נתון (כ-פי 16 מרף האלכוהול המותר) מה שמעיד על חוסר שליטה מוחלט ביכולתו לנהוג רכב (כפי שהדבר עלה גם מדוח המאפיינים שלו), אלא גם ובמיוחד מהעובדה כי המדובר ברצדיוויסט שזו הפעם השנייה בה נתפס תוך זמן קצר כאשר הוא שיכור כלוט, וגם מאסר מותנה שתלוי כנגדו לא הרתיע אותו מלחזור על אותה התנהגות ממש.

בנסיבות לעיל, אין אני מוצא שום הצדקה לשנות מהסכמת הצדדים כפי שהוצגה לבית המשפט במקור ולפיה ישהה המבקש בתנאי מעצר באיזוק כדי שניתן יהיה לייצר כלפיו פיקוח אפקטיבי שלא יחזור לשתות ולנהוג אגב סיכון חיי אדם.

אני מחליט לדחות את הבקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו של המבקש וקובע כי מעצרו באיזוק ימשיך להתקיים בהתאם להחלטתי המקורית.

ניתנה היום, י"ג כסלו תשפ"ג, 07 דצמבר 2022, בנוכחות הצדדים.